

Els religiosos presenten les seves experiències en les fronteres als bisbes catalans

Dv, 24/05/2013 per Catalunya Religió

(Jordi Llisterra -CR) Com és habitual des de la seva creació, la Conferència Episcopal Tarraconense comparteix algunes de les seves reunions amb representats de la vida religiosa a Catalunya. En la darrera [reunió](#) dels bisbes catalans es va celebrar una d'aquestes trobades conjuntes amb la Unió de Religiosos de Catalunya.

En aquesta sessió, diversos ponents van presentar la presència de vida religiosa en les fronteres geogràfiques, socials i culturals. En el [darrer número de l'Horeb](#) es recullen les aportacions que van fer en la trobada el claretià Màxim Muñoz, president de la URC; Agustí Borrell, carmelita descalç; M. Victòria Molins, teresiana; Llorenç Puig, jesuïta; i Esperança Atarés, abadessa del Monestir de Sant Pere de les Puel·les.

Entre altres aspectes, es va tractar la resposta de l'Església davant de reptes com l'activitat missionera i la solidaritat internacional, la pobresa i l'exclusió social, l'educació, la bioètica, el diàleg fe-cultura i fe-ciència, les noves tecnologies, la interculturalitat, i l'aportació de la vida contemplativa.

Màxim Muñoz va emmarcar les ponències en la perspectiva evangelitzadora que reclama el recent [Sínode la Nova Evangelització](#): "ser signes de transcendència, de valors espirituals com decisius per a una vida forma part essencial de la vida religiosa". Muñoz va explicar que "romandre, donar testimoni, evangelitzar en les fronteres pertany a l'essència de la Vida Religiosa" i això es fa en "llocs on s'estan gestant coses noves, generant cultura, vivint drames humans, noves pobreses, col·lectius que necessiten suport... Són llocs on cal una presència d'església i d'evangeli que recolzi, qüestioni, col·labori, anunciï... Són llocs d'intempèrie, de risc, de discerniment no fàcil". I, per això, aquesta presència demana "per part dels religiosos i religioses, una gran disponibilitat, profunditat espiritual, capacitat de risc, maduresa, fortalesa, capacitat de diàleg i, per part dels superiors i pastors, acompanyament, suport i molta comprensió".

Agustí Borrell va remarcar que si bé es manté la presència missionera en altres

continents “segurament el repte més gran en el moment actual és prendre consciència que nosaltres ens trobem en terra de missió. Primer de tot, perquè amb els desplaçaments migratoris ha vingut aquí molta gent no cristiana. I encara més perquè molts cristians de la nostra terra han deixat de ser-ho”. En aquest context “ja no serveix continuar fent per inèrcia allò que hem fet fins ara. No podem mantenir artificialment les estructures i els estils de vida i de pastoral de temps passats”.

En l'explicació sobre el món de la marginació **Victòria Molins** va parlar d'una presència de les comunitats religioses que “diria que la nota seria un notable que podria estar a prop de l'excel·lent” i que ha portat “a un altre estil de vida i a entendre la caritat molt més com presència, acompanyament i inserció, que com beneficència”. I va defensar el que anomenar una “Teologia de la inclusió”, que faci “sentir les persones excloses que estem del seu costat”, “donar-los eines per a que recuperin la seva dignitat” i “posar amor i esperança on no n'hi ha”. “Potser una de les poques coses que podem fer des de la nostra fe els cristians compromesos amb el món dels marginats és donar raons per a viure”, va concloure.

Des del món de la cultura, **Llorenç Puig** va recordar que “estar a ‘les fronteres’ suposa riscos, possibles equivocacions o incomprensions, perquè les fronteres no són la llar segura on tot ho tenim a mà i ordenat, sinó les trinxeres on es debaten els grans temes de la nostra societat” i va recordar l'encoratjament que ha fet el papa Francesc en aquesta direcció. Per Puig, l'aportació en aquests àmbits hauria de passar per tres eixos: “reconciliació amb Déu, reconciliació dels uns amb els altres, i reconciliació amb la creació. La nostra missió en les fronteres no és simplement per 'estar en elles' perquè sí, sinó per desenvolupar aquesta missió de reconciliació que el Senyor ens va encomanar”. Per aconseguir-ho “cal insistir en la mirada positiva i de trobada de Déu en el món, alhora que buscant que estimat d'aquesta manera aquest món vagi obrint-se se més a la presència constructiva de Déu”. Així, un diàleg amb el món ha de tenir “dos aspectes transformadors: ha de transformar la cultura en la que es dona, i alhora cal que estiguem disposats a deixar-nos interpel·lar i enriquir pels avenços i les inspiracions que apareixen en cada cultura”.

Finalment, l'aportació des de la vida contemplativa d'**Esperança Atarés**, va remarcar que de la Paraula de Déu i la litúrgia “en rebem el que som, ens donen la força interior” i és un model que “és motiu de interpel·lació, cosa que és bona”. A més del treball “que ens fa sentir-nos unides a tants homes i dones treballadors, actualment tan castigats per aquesta crisi actual”, l'acollida és central en la vida monàstica: “avui, més que abans, la gent necessita aquests espais per retrobar-se personalment, per reconduir la seva vida”. També va remarcar la necessitat de “llocs on la gent pugui pregar, espais que convidin al silenci” i “oferir a la gent, allò que nosaltres intentem viure cada dia, la recerca de Déu com a absolut de la nostra vida”. Finalment, va posar el papa Francesc com “un exemple real, ha canviat coses que no estaven massa d'acord amb la senzillesa i simplicitat de l'evangeli, i hem vist com la gent ha rebut aquests signes amb una gran esperança”.

Tant els bisbes catalans com els representants dels religiosos van valorar molt positivament aquesta trobada pel seu clima obert d'intercanvi i aprofundiment.

